

Cinema de peus a terra

El festival DocsBarcelona proposa una programació amb films de denúncia i de reflexió

Foto: Festival DocsBarcelona

Quan, fa uns anys, el cèlebre Nacho Vidal i la seva parella Franceska Jaimes -professionals d'allò que l'eufemisme en diu "cinema per a adults"- van buscar referents per afrontar els conflictes amb la identitat sexual del seu -aleshores- fill Ignacio, només van trobar ajut en un documental canadenc sobre la transsexualitat infantil. Com a cadena de favors, i amb la intenció de poder ajudar d'altres pares que ara es trobin en una situació similar, van acceptar participar en el documental *Me llamo Violeta*, de David Fernández de Castro i Marc Parramon. Efectivament, ara Ignacio es diu Violeta i és el fil conductor d'aquesta pel·lícula que parla dels nens transgènere.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=ExzDOFRqk_4

El caràcter mediàtic de Nacho Vidal pot ajudar, reconeix Parramon, a "visibilitzar" la realitat dels infants transgènere; el cas de la Violeta "ha estat d'èxit pel que fa a l'acceptació de la seva identitat, però en la pel·lícula no ens podíem quedar aquí i hem inclòs d'altres històries, com la de l'Alan, que es va suïcidat tot i haver trobat en els seus pares la mateixa comprensió que la Violeta". Malgrat tot, "la temàtica de les persones transgènere sempre s'ha tractat d'una manera molt fosca i nosaltres volíem fer una pel·lícula lluminosa".

Poques setmanes abans de començar el rodatge del documental, els seus autors van haver de modificar el guió a correu, ja que Fiscalia de Menors els va aconsellar que no es reconegués

la cara de la protagonista; Fernández de Castro explica que "teníem clar que no li volíem pixelar la cara i vam introduir aquest conflicte dins el documental, a través d'un càsting que fem. Paradoxalment, sí que podíem buscar un nen que interpretés un transgènere. Si no podia aparèixer no era pel fet de ser menor sinó de ser transgènere".

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=GMVKhOARvms>

Me llamo Violeta és un dels títols més esperats de l'edició d'aquest any del prestigiós festival DocsBarcelona (<http://www.docsbarcelona.com/>), que s'ha inaugurat amb l'espectacular i poètica producció *Aquarela*, del director rus Victor Kossakovsky, i que té el CCCB i els cinemes Aribau (<http://www.docsbarcelona.com/docsbarcelona-2019/festival/programacio-2019/>) com a escenaris. Un altre dels títols estrella és *Avec un sourire, la révolution*, producció quebequesa dirigida per Alexandre Chartrand que es pot considerar la primera mirada internacional al procés d'autodeterminació de Catalunya. Fascinat per Catalunya -ja hi havia dedicat el documental *Le peuple interdit-*, Chartrand signa un film sense cap intenció d'objectivitat, rodat des de la primera línia de lluita; la intenció del cineasta era "abordar el tema català des de fora de Catalunya, per a un públic estranger que tradicionalment només el veia des de l'òptica dels mitjans de Madrid. Probablement els catalans no hi trobin res de nou". El director -que l'1-O va portar la seva càmera a l'Institut Pau Claris- assegurar admirar "la resistència pacífica dels catalans. Al Quebec la implicació en la vida política no és tan potent, l'exemple català m'ha fet dedicar-m'hi més".

I, en plena campanya per a les eleccions municipals, el DocsBarcelona estrena *City for Sale*, on Laura Álvarez reflexiona sobre la despersonalització de la ciutat de Barcelona i analitza l'especulació urbanística, la gentrificació i els efectes del turisme. La intenció de la directora -que és periodista- ha estat la d'obrir "una petita finestra a la realitat del dia a dia d'uns veïns de Ciutat Vella, que són la representació de molta gent molt perjudicada per la massificació turística". I també estimular "el debat i la reflexió. De debò el turisme porta tanta riquesa a la ciutat? Jo personalment no la noto, al contrari".

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=RKaSekv4aIU>

El festival també permet veure retrats de personatges irrepetibles com *El Pepe, una vida suprema*, d'Emir Kusturica, sobre l'expresident d'Uruguai José Mujica; *Botero*, dedicada a l'escultor Fernando Botero; *Ángel Pavlovsky*, en què l'actor repassa la seva vida; i *Qué tal Pascual*, protagonitzat pel carismàtic perruquer Pascual Iranzo, a més d'una selecció d'aproximacions a realitats diverses d'arreu del món. I, seguint l'auge de les docusèries, s'estrena en primícia el primer capítol d'*El caso Alcàsser*, dirigida pel guardonat Elías León Siminiani per a Netflix. Almenys durant aquests dies sí que es compleix la tòpica màxima que la realitat supera la ficció.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=chVRZPznej8>

Festival DocsBarcelona (<http://www.docsbarcelona.com/>)

Del 15 al 25 de maig de 2019 al CCCB i els Cinemes Aribau de Barcelona.

La 22a edició del prestigiós festival internacional de cinema documental ofereix una programació (<http://www.docsbarcelona.com/docsbarcelona-2019/festival/programacio-2019/>) de 41 pel·lícules procedents de 26 països.

docsbarcelona.com
PROJECCIÓ DE DOCUMENTALS · ACTIVITATS PROFESSIONALS

**DOCS
BARCELONA
FESTIVAL**
MIRADES INQUIETES

DEL 15 AL 25 DE MAIG 2019

AMB EL FOMENT DE: Generalitat de Catalunya Departament de Cultura, Autònoma de Catalunya, Consell de Cultura, Govern de Catalunya, AC/E, CCCB, NETJANS OFFICIALS, 3, CATALUNYA ràdio

Photo Courtesy © La Grand Image / Avec un sourire, la révolution

(<http://www.docsbarcelona.com>)